

kun gives med udtrykkelig Tilføjende af, at Statstilskuddet ikke kan forventes foreløbig. Men dette har allerede fundet Sted ved de Koncessioner, som er udstedte i Finanssaaret 1914—15. Der er der givet Bevillingshaverne Meddelelse om, at de ikke kunde forvente Statstilskud, før en Gang den aarlige Million strakte til. Men i øvrigt har jeg meget godt set de mange Skavanker, som har knyttet sig til den bestaaende usikre Tilstand, og det har derfor været min Bestræbelse at naa hen til en mere rationel Ordning af Forholdene, end man hidtil har haft. Jeg forhandler for Tiden med Finansministeriet om en saadan mere rationel Ordning, navnlig af Rentespørgsmaalet.

Jeg ser ligesom det ærede kongevalgte Medlem det ueheldige i, at det varer saa længe, inden Anlægsregnskaberne kan afsluttes. Men dette beror nu i Virkeligheden ikke særlig paa det manglende Statstilskud, hvilket ogsaa det ærede kongevalgte Medlem gjorde opmærksom paa. Jeg skal bestræbe mig for at fremskynde Afslutningen af Anlægsregnskaberne, men samtidig vilde jeg gerne tilvejebringe den Ordning, at Staten deltager lige med de bidragspligtige Kommuner i Forrentningen af de Laan, som optages, og som skal træde i Stedet for Statstilskuddet, indtil Banens Aabningsdag. Efter dette Tidspunkt mener jeg, det vil være rigtigt, at hvert Part for sig overtager Forrentningen af sin Gæld, at altsaa Kommunen overtager Forrentningen af sit Bidrag, for saa vidt den har laant Pengene dertil, og at Staten indtræder i Forrentningen af sit Anlægsregnskab vil da ikke blive belastet for mere end Renten af Laanene indtil Banens Aabningsdag, og Resten maa blive en ekstra Udbetaling for Staten, som vil kræve Finanslovhjemmel. Jeg vil altsaa tro, at vi naar til den Ordning, at der paa de fremtidige Finanslove vil komme en Post til Dækning af Statens Renteudgifter af de Bidrag, som ikke er præsterede rettidigt. Naar vi naar dertil, saa vil i øvrigt Ordningen kun medføre ringe ekstra Udgift for Banens Anlægskapital, idet det jo kun er Forskellen mellem den Rente, vi normalt regner med, 4 pCt., og den, som maa betales i Banker, og som i hvert Fald i mange Tilfælde er holdt omkring de 5 pCt., maaske er 5½ pCt. Det er altsaa i Virkeligheden ikke nogen særlig stor Udgift, som det drejer sig om for Banernes Anlægskapital. Og jeg kan ikke se bort fra, at man sikkert nok maa støtte

Kommunernes Bestræbelser i Retning af snarest at tilvejebringe de Jernbaneanlæg, som er bevilgede ved Jernbaneloven af 1908. Derfor vil jeg ogsaa gerne sige til det ærede kongevalgte Medlem, som i en enkelt Bemærkning beskæftigede sig med den foreliggende Sag, at der ved Vedtagelsen af dette Lovforslag jo ikke paalægges Staten nogen Forpligtelse udover, hvad den havde i Forvejen. Hele Forskellen er, at denne Koncession kan gives nu i disse Dage i Stedet for, at den ellers vilde blive givet den 1. April. Der er altsaa Tale om en Forskel i Tid af et Par Maaneder.

Jørgen Berthelsen: Den Forandring, jeg mente at spore i Dag i den højtærede Ministers Opfattelse, vedrørte navnlig Spørgsmaalet om Forrentningen, Spørgsmaalet om, hvorvidt den ekstraordinære Renteudgift vilde komme til at paahvile Kommunerne eller Staten og, hvis begge, da i hvilket Forhold. Der er jo en Ting, vi ikke maa glemme, naar vi drøfter dette Spørgsmaal, og det er denne, at de Tilskud, som Kommunerne skal yde, optager de jo som Regel som Laan, men den Driftskapital, som Koncessionshaverne skal have, maa tages paa anden Maade, og det er der, jeg mener, der kommer ganske betydelige Renteudgifter paa. Uenigheden mellem den højtærede Minister og mig i Fjor angik navnlig Spørgsmaalet om, hvilken Statens Forpligtelse var overfor hele dette Rentespørgsmaal. Det bliver for vidtløftigt at komme ind paa det her. Jeg har dog den Opfattelse, at den højtærede Minister nu ser noget mere paa dette Spørgsmaal i min Favør end i Fjor, og det glæder mig, thi derved vil man kunne komme til en Ordning, der kan kontrolleres. De Kapitaler, der ydes baade af Kommunerne og af Staten, anvendes jo af de private Koncessionshavere. De fleste af disse er maaske nok valgte af Kommunerne, men jeg tror dog, at vi alle har Gavn af Kontrol. Jeg tror, at den paa-tænkte Ordning vil kunne virke opdragende. Jeg har paatalt den Sag før, og hele Landstingets Finansudvalg sluttede sig i Fjor til min Opfattelse. Jeg skal slutte med at takke Ministeren for hans Udtalelser. Det er mit Haab, at de trods Krigen maa føre til, at vi faar en Ordning paa hele dette Forhold, saaledes at man kan sige, at nu er der virkelig Orden i det.

Hermed sluttede Forhandlingen.